

[Rytter.]

Parter skal have Lov til at udtale sig om hinandens Indlæg, ikke noget om Forhandling for Offentlighedens Øjne og ikke noget om, at man kan forlange Udskrifter. Der er altsaa i Virkeligheden langt større Fare, naar der er Tale om Domme, som afsiges af Administrationen, end naar det er Domstole, som dømmes.

Nu ser jeg vel af Folketingsreferaterne, at den højtærede Minister hertil har svaret, at for Administrationens Vedkommende har man Tjenestemandsløven at holde sig til, og derfor er der ingen Grund til at tage Administrationen med her. Denne Indvending synes jeg dog ikke er rigtig, thi har man Tjenestemandsløven over for Administrationen, har vi jo, naar der er Tale om Domstolene, Retsplejeløven, som ogsaa indeholder Regler for Dommerne. Hævder man derfor, at der skal være særlige Regler for Dommerne, er der akkurat lige saa megen Grund, og maaske mere, til at have særlige Regler for Administrationens Embedsmænd. Jeg maa straks tilføje, at jeg er ikke Tilhænger af det, for jeg tror ikke, det er nødvendigt, men jeg nævner blot over for Ministerens Henviſning til Tjenestemandsløven, at med Hensyn til Dommerne har vi jo Retsplejeløven — det bliver det samme. Vil man derfor være konsekvent, maa man tage Administrationen med.

Jeg har villet gøre disse mere almindelige Bemærkninger om Særdomstole, og jeg haaber, man vil tænke over det, for saa tror jeg, man vil faa Øjnene op for den Fare, der ligger i at faa indført Særdomstole. Faren er maaske ikke overhængende for Øjeblikket, men man maa tænke over, at det bliver et Præcedens, hvis vi nu begynder at indføre det, som vore Forfædre fik afskaffet, Særdomstole i kriminelle Sager over for bestemte Grupper af Mennesker, for er det lovligt i dette Tilfælde, hvor man kan henvise til Grundlovens Bestemmelse om, at disse Sager skal behandles ved de almindelige Domstole, er det selvfølgelig endnu mere lovligt i andre Tilfælde. Derfor vil jeg, saa længe jeg kan, kæmpe imod, at vi kommer ind paa dette Princip.

Jeg maa sige, at de Motiver, der er skrevet til Lovforslaget, er glimrende, de er storartede. Da jeg læste dem igennem første Gang, tænkte jeg ved mig selv: Det er dog kolossalt, har vi manglet saadan en Indretning her i Landet, naar de har den i alle mulige andre Lande — godt, at vi har Justitsminister Steincke, som nu vil forære os en saadan Ret, som det ser ud til, at man har alle andre Steder! Men det

er desværre kun et Øjeblik, man huser denne Tanke, for naar man saa læser Motiverne opmærksomt og med en lille Smule Kritik, vil man snart studse, og saa spørger man sig selv: Hvad siger egentlig alle disse Motiver? De regner op Lovene her og Lovene der, og saa ender de med at sige, at det, vi indfører her, er en Mellemting mellem den engelske Ordning, efter hvilken man overhovedet ikke kan gribe ind over for Dommere, og den tyske og den franske Ordning, hvorefter Administrationen endogsaa kan give en Dommer en Reprimande — man faar næsten det Indtryk, at det sidste misunder Ministeren den tyske og den franske Ret. Ministerens Talsmand, Forfatteren, siger altsaa, at det er en Mellemting mellem engelsk paa den ene Side og fransk og tysk paa den anden. Disse Udtalelser viser Ministeren som den Mand, der siger, hvad han mener: Her er en Ret, der har sit Forbillede i vort sydlige Naboland. Der staar ganske vist ogsaa fransk Ret, men dette maa bero paa en Misforstaaelse i Justitsministeriet, for saa vidt man tænker paa Oprettelsen af Særdomstole, for i Frankrig skal Dommerne netop ikke paaklages ved en Særdomstol, men de skal paaklages for, afskediges og suspenderes af den samlede Kassationsret.

Derimod er det rigtigt, naar der staar, at Retten er en Mellemting mellem engelsk og tysk Ret, det vil sige, for saa vidt man ved en Mellemting forstaar det, at man sætter England til 0 og Tyskland til 100 og siger, at 99 er Mellemvejen; det, der foreslaas, grænser nemlig meget nær op til Forholdene i vort sydlige Naboland, hvor de har Lov til at oprette Særdomstole for kriminelle Sager og Disciplinærretter i stor Udstrækning. Derimod er der den Forskel, at her skal ske Indstilling fra visse Korporationer, det skal der ikke der, hvor Føreren afgør det hele. — Da jeg saa læste Forhandlingerne igennem, blev jeg imidlertid lidt skuffet, idet jeg saa, at Ministeren desværre kun havde sagt, at Forslaget var en Mellemting mellem engelsk og fransk Ret; Sammenligningen med tysk Ret var faldet bort. Dette synes mig at tyde paa lidt mindre Mod. Og det er, som bemærket, forkert, for der findes ikke Særdomstole i Frankrig, men det er Landets almindelige Domstole, der afgør disse Sager.

Jeg forstaar Ministeren, naar han i Folketinget sagde: Gør jeg det ene, bliver jeg kritiseret, og gør jeg det andet, bliver jeg ogsaa kritiseret. Det er rigtigt, og saadan vil det vedblive at være, saa længe Ministeren er inde paa irrationelle Veje.